

Harmaa kotitalo oli romahtanut tuli oli ottanut omansa puiset tervantuoksuiset puhelinpylväät seisoivat vinossa johdot periksi antaneina kuusikossa seisoivat paljaat karahkat Tyttö katseli savuavien raunioiden keskellä tuuli hiuksissaan hän seiso ja piteli neulotun mekkonsa risaisia helmoja laihoilla käsillään hänen pienten jalkojensa alla polttivat kytevät kekäleet Kirkko seisoi ylväänä paikallaan naakat naukuivat kellotapulissa ainoakaan risti tai paasi ei ollut kaatunut kirkkolehdossa Takaa lähestyi uhka ne tulevat takaisin hän ymmärsi Mitä ne enään haluavat sielunikinko äidin ja veljet ne jo saivat veivät kaikki läheiset Hänen silmänsä laajenivat kauhusta Hän näki että pommikoneet lensivät matalalla lensivät hänen ylitseen ja niiden ääni oli tuhon ääni